

LBRIS | We know
VI KEELAND books

Proiectul
ȘEFUL

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2024

CAPITOLUL 1

Erin

— Eu, ah, am mâncat niște vișine.

M-am uitat în jos la bluza de pe mine pe care se vedeau niște pete și am încercat să ofer un zâmbet ca scuză.

— Când am emoții, mă apucă foamea, și tocmai am trecut pe lângă o tarabă cu fructe și aveau vișine de vară. Mor după ele! Deși îmi dau seama acum că nu a fost o idee bună să fac asta cu doar cincisprezece minute înainte de interviu.

Ridurile de pe fruntea femeii s-au adâncit. Ca să fiu cinstită, într-adevăr, cămașa de pe mine era stropită, și nu numai cu o picătură sau două, de la vișine. Dacă voiam să am o șansă să salvez interviul ăsta, trebuia să fac ceva, cum ar fi să-i spun adevărul și s-o fac să râdă.

— Mi-a picat o vișină, am continuat. A sărit de colo-colo și a lăsat pete roșii în trei locuri, înainte de-a putea s-o prind. Am încercat să scot petele la toaleta doamnelor. Doar că e mătase și nu au ieșit. După aia mi-a venit ideea strălucită să le fac să pară un fel de model. Mai aveam câteva vișine, așa că le-am mușcat și am încercat să reproduc petele, am zis, clătinând din cap. Nu a mers prea bine, evident, dar la momentul acela nu aveam de ales decât între a mă duce să-mi cumpăr o cămașă nouă și să întârzii la interviu sau a încerca

să pretind că așa e modelul. Am crezut că nu va fi atât de evident..., am oftat încet. Probabil că m-am înșelat.

Femeia și-a dres glasul.

— Da, bine... Atunci ce-ar fi să începem interviul?

M-am forțat să zâmbesc și mi-am împreunat mâinile în poală, deși părea că deja ratasem această slujbă.

— Ar fi perfect.

Douăzeci de minute mai târziu, eram din nou pe stradă. Cel puțin nu mă făcuse să-mi pierd vremea prea mult. Puteam să mai prind niște vișine din alea delicioase și tot aveam timp să mă opresc la un magazin să-mi cumpăr o bluză pentru ultimul interviu programat pentru săptămâna aceea. Gândul m-a făcut să merg în pas mai alert.

După ce m-am oprit încă o dată la taraba cu fructe, am intrat iute la metrou. Puteam să găsesc ceva de îmbrăcat de undeva, între stația de metrou unde coboram și locul spre care mă îndreptam.

Dar după două stații, trenul s-a oprit brusc, cu un scrâșnet teribil de șine, și nu s-a mai mișcat din loc aproape o oră întreagă. Tipul care stătea chiar în fața mea mă fixa cu privirea. La un moment dat, am căutat prin geantă ceva pe care să-l folosesc pe post de evantai, pentru că începuse să se facă mult prea cald în tren. El s-a uitat în telefon și apoi o dată sau de două ori din nou spre mine. Am încercat să-l ignor, deși știam exact ce avea să urmeze.

Câteva momente mai târziu, s-a aplecat în față, spre mine.

— Nu te supăra... tu ești mireasa aia, nu-i așa?

Și-a întors telefonul spre mine să-mi arate un clip care mi-aș fi dorit să nu existe.

— Cea care și-a distrus propria nuntă?

Nu era prima oară când eram recunoscută, deși trecuse pe puțin o lună sau două de la ultimul incident

de acest fel, așa că sperasem că în sfârșit nebunia se evaporase. Din câte se vedea, nu. Oamenii care stăteau în stânga și-n dreapta noastră în tren erau acum atenți la noi, așa că am făcut ceea ce trebuia pentru ca să scap de întrebările ce-ar fi urmat dac-aș fi spus adevărul: am mințit cu nerușinare.

— Nu. Nu sunt eu. Dar mi s-a mai spus că semăn cu ea ca două picături de apă, am ridicat din umeri. Se spune că avem cu toții o dublură pe undeva. Se pare că ea e dublura mea.

După o scurtă pauză, am continuat:

— Dar mi-aș fi dorit să fiu eu. E foarte tare, nu-i așa?

Tipul a mai aruncat o privire în jos la telefon și apoi din nou la mine. Nu arăta ca și cum ar fi crezut o iotă din ce spuseseam, dar măcar a avut bunul-simț să renunțe.

— Oh. Da, sigur. Scuze pentru deranj!

După încă o oră, trenul s-a pus în sfârșit în mișcare. Nimeni nu se deranjase să anunțe ceva legat de motivul întâzierii. Când am coborât mai aveam doar vreo douăzeci de minute până la interviul următor și eram în continuare îmbrăcată cu aceeași cămașă pătată de vișine. Și... mai scăpasem și altele pe mine înfulecându-le de nervi în trenul încins. Așa că am urcat în grabă scările de la metrou, sperând că voi descoperi, în drumul meu, ceva cât de cât prezentabil.

La câteva clădiri de locul spre care mă îndreptam, am găsit în sfârșit un magazin care avea în vitrină haine și de bărbați, și de femei. O vânzătoare cu un puternic accent italianesc s-a oferit să mă ajute imediat ce am intrat în Paloma Boutique.

— Bună! Aveți cumva o bluză de mătase crem? Sau albă? Sau...? am clătinat din cap uitându-mă în jos. Cam orice ar merge cu fusta asta?

Femeia a aruncat o privire la cămașa de pe mine. Spre cinstea ei, nu a reacționat în niciun fel. În schimb, a dat din cap și am urmat-o lângă un suport de umerășe de unde a scos trei bluze diferite de mătase. Oricare dintre ele ar fi mers. Ușurată, am întrebat unde-i cabina de probă și a vrut să mă conducă spre partea din spate a magazinului. Dar când cineva a strigat de la tejgheaua din față, mi-a arătat o ușă și mi-a spus ceva într-un amestec de italiană și engleză. Mi s-a părut că sună a *Mă întorc îndată*, dar, mă rog, nu conta. Nu păruse prea important.

În cabină, m-am privit în oglindă. Buzele-mi scli-peau, roșu aprins. Jumătatea de kilogram de vișine pe care le mâncasem în tren probabil că le împrumutase culoarea.

— Rahat, am mormăit, și m-am șters la gură.

Dar roșeața nu voia să se ducă, cel puțin nu înainte de interviu. Din fericire, dinții-mi fuseseră cruțați. Nenorocitele alea de vișine se dovediseră a fi un blestem! Dar nu aveam timp să mă ocup de altceva, așa că am clătinat din cap, mi-am scos cămașa distrusă și am tras una dintre bluzele de pe umerăș. Înainte de a o îmbrăca, mi-a trecut prin cap, însă, că poate ar fi bine să mă curăț puțin. După vagonul de metrou încins în care stătusem atâta, nu mi se părea c-aș fi tocmai fresh. Așa că mi-am luat geanta și-am scotocit după un șervețel umed vechi de la un local care avea în meniu aripioare unde fusesem acum câteva săptămâni. Din fericire, mai era încă umed. O aromă vagă de lămâie s-a împrăștiat în jur când am ridicat brațul drept să mă șterg și m-am întrebat dacă parfumul acela se va impregna și pe pielea mea. Curioasă, am plecat capul să mă miros. Și exact în poziția asta am fost surprinsă când ușa cabinei de probă a fost dată impetuos de perete.

— Ce nai...?

Bărbatul de pe partea cealaltă, a tras-o instantaneu înapoi. Doar că s-a oprit la jumătatea mișcării, privind-mă cu sprâncenele încruntate.

— Ce faci aici?

Normal, ca să pună capac unei zile și așa de rahat, tipul trebuia să arate trăsnet! Avea niște ochi verzi absolut uimitori, care m-au luat prin surprindere, dar mi-am venit rapid în fire când am realizat că aveam în continuare brațul ridicat, iar el tocmai mă privise *cum îmi adulmec subsuoara!*

Făstâcită, mi-am împreunat brațele peste sutienul de dantelă.

— Ce contează? Ieși afară!

M-am întins și i-am trântit ușa în față, aproape atingându-l.

— Du-te să cauți cabina de bărbați! am urlat.

În partea de jos a ușii, se vedeau pantofii lucioși ai bărbatului. Nu se mișcau.

— Dacă te interesează, s-a auzit vocea lui gravă, ...aceasta *este* cabina de bărbați. Dar te las în pace să te speli la subsuoară.

Când pantofii lucioși au dispărut în fine, am răsufliat prelung, eliberând tot aerul din plămâni. Nenorocita asta de zi trebuia să se termine. Dar mai aveam un interviu la care trebuia să mă duc și la care urma să întârzii dacă nu mă grăbeam odată! Nici măcar nu m-am mai obosit să mă spăl și la cealaltă subsuoară înainte de a-mi pune prima bluză. Din fericire, mi s-a potrivit la fix, așa că m-am schimbat la loc în minunata mea cămașă și m-am repezit spre casă în timp ce mi-o vâram în fustă. Mă așteptam să-l văd pe tipul care dăduse buzna peste mine în cabina de probă zăbovind pe-acolo, dar din fericire nu se zărea nicăieri.

Așteptând ca vânzătoarea să-mi scaneze eticheta, m-am uitat înapoi spre cabina de probă și am observat că ușa spre care crezusem că-mi arătase femeia era de fapt fix lângă o alta, una care avea deasupra un semn pe care scria *Femei*. Cea în care fusesem eu avea altul, normal, pe care scria *Bărbați*.

Rahat. *Minunat*.

Bluza m-a costat o sută patruzeci de dolari – cam cu o sută douăzeci de dolari mai mult decât cea pe care o înlocuia și pe care o cumpărasem la Marshalls. Cum era o sumă aproape suficientă să-mi golească de tot conținutul și-așa amărât zilele astea, trebuia neapărat să obțin slujba asta – cu interviul la care mai aveam doar câteva minute să ajung. Așa că m-am repezit să acopăr distanța de câteva clădiri ce mă despărțea de cea căutată, m-am schimbat mai repede ca Superman în toaleta pentru femei, din hol, mi-am trecut degetele prin păr și mi-am mai dat cu un strat de ruj peste buzele deja prea roșii, ca să uniformizez într-un fel petele de vișine.

Drumul cu liftul până la etajul treizeci și cinci mi s-a părut cam la fel de rapid ca și călătoria de mai devreme cu metroul. Liftul s-a oprit la aproape fiecare etaj pentru ca diverși inși să urce și să coboare, așa că mi-am scos telefonul să arunc o privire la e-mailurile primite, ca să nu mă mai stresez că voi întârzia un minut sau două. Din nefericire, alegerea mea s-a dovedit total neinspirată, căci promisem încă două e-mailuri prin care eram refuzată de două firme la care-mi trimisese CV-ul – inclusiv cea la care fusesem la interviu mai devreme. *Minunat*. M-am simțit complet neajutorată, mai ales că acum mergeam la un interviu pentru o poziție pentru care nici măcar nu eram calificată, chiar dacă pusese Kitty o vorbă bună pentru mine.

Liftul s-a oprit la etajul la care trebuia să ajung și ușile s-au deschis cu un clinchet sonor, iar eu am tras

adânc aer în piept, încercând să mă recompun înaintea de a coborî. Dar abia ce am pus un picior dincolo de pragul liftului, am simțit cum îmi zboară pe fereastră și ultima urmă de calm ce-aș mai fi putut-o avea. Ușile înalte de sticlă, pe care scria cu litere aurii, deoșchioapă *Crawford Investments*, m-au intimidat la culme. În interior, zona cu recepția mi s-a părut și mai teribilă, cu tavanul ei înalt până la cer, pereții albi, imaculați, pe care erau tablouri abstracte în culori vii, și un candelabru gigantic de cristal. Femeia din spatele biroului arăta și ea mai degrabă a top-model decât a simplă recepționeră.

Și-a rotunjit într-un zâmbet amabil buzele perfect rujate.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Da, bună ziua, am programată o întâlnire la ora cinci cu Merrick Crawford.

— Numele dumneavoastră, vă rog?

— Evie Vaughn.

— Îl anunț că ați sosit. Vă rog, luați loc.

— Mulțumesc.

În timp ce mă îndreptam spre canapelele albe de pluș, femeia a strigat după mine.

— Doamnă Vaughn?

— Da? m-am întors.

— Aveți..., a făcut semn spre spate, peste umăr, o etichetă care vă atârnă de bluză.

M-am întins, pipăind, până am dat de ea și am smuls-o.

— Mulțumesc. Mi-am pătat cămașa pe care am îmbrăcat-o dimineață, așa că a trebuit să iau una nouă înainte de a ajunge aici.

— Slavă Domnului că e vineri, nu? a zâmbit.

— Absolut.

Câteva minute mai târziu, recepționera m-a condus în partea interioară, ascunsă de ochii vizitatorilor. Când am ajuns la proverbialul birou de pe colț, am zărit înăuntru doi bărbați care aparent urlau unul la celălalt. Nici măcar nu au părut să ne observe. Totuși, întregul birou avea pereții de sticlă, așa că se vedea foarte bine cum stăteau față în față, țipând. Cel mai scund avea un început de chelie și gesticula foarte vehement. De fiecare dată când își ridica brațele, i se vedeau dedesubt cercuri de sudoare. Cel mai înalt era evident șeful, dacă era să te iei fie și numai după postură. Stătea cu picioarele ușor depărtate și cu brațele încrucișate peste pieptul lat. Nu i se vedea fața cu totul, dar din profil, era clar că atitudinea încrezătoare pe care o inspira venea probabil din faptul că arăta foarte bine.

— Dacă nu îți convine..., l-am auzit în cele din urmă pe șef mârâind mai mult decât spunând, să nu crezi că te ține cineva aici cu forța!

— Puștiul ăsta e așa de tânăr! Am șosete care-s mai bătrâne ca el! Ce fel de experiență ar putea avea?

— Nu dau nici doi bani pe ideea de vârstă! Alte numere mă interesează pe mine – cele care se referă la *profit*! Ai înțeles? Ale lui au două cifre, ale tale sunt ultimele de pe listă, pentru al treilea trimestru la rând. Până când îți remediezi situația, toate tranzacțiile pe care le faci vor trebui aprobate de Lark.

— Lark..., a clătinat din cap. Până și numele ăsta mă calcă pe nervi.

— Atunci du-te să fii călcat pe nervi în altă parte!

Scundul a mormăit ceva ce n-am putut înțelege și s-a întors să plece. Și-a șters sudoarea de pe fața încinsă în timp ce se îndrepta spre ușă și a deschis-o larg, trecând pe lângă noi ca și cum nici n-am fi fost acolo. În interior, șeful s-a apropiat de biroul lui. Din câte se părea, da, eram invizibile.

LRDIS

We know

Recepționera mi-a aruncat o privire compătimitoare înaintea de a ciocăni.

— Ce e?

A întredeschis ușor ușa și și-a vârât capul înăuntru.

— A venit doamna pentru interviul de la ora cinci. Mi-ați spus să o aduc aici.

— Minunat, s-a încruntat clătinând din cap. Poftește-o înăuntru.

Din câte se părea, nepotul lui Kitty nu-i moștenise manierele elegante.

Recepționera a întins mâna spre mine, cu un zâmbet ezitant.

— Îmi pare rău, a șoptit. Dar îți doresc mult succes!

Am făcut câțiva pași în biroul somptuos. Când ușa de sticlă s-a închis în spatele meu cu un declic, iar tipul nu a ridicat ochii și nici nu a schițat vreun salut, mi-a venit pur și simplu să mă întorc și s-o iau la goană de acolo. Dar tocmai când cântăream în minte posibilitatea asta, Domnul Morocănos a părut că-și pierde răbdarea.

În continuare cu spatele spre mine, punând ceva în bibliotecă, a spus:

— Aveți de gând să luați loc sau e nevoie să vă ademenesc cu o conservă și o sfoară ca să facem interviul ăsta?

L-am privit pieziș. *Ce nemernic!* Nu eram sigură dacă era din cauza zilei pe care o avusesem sau doar atitudinea tipului ăstuia mă scotea pur și simplu din sărite, dar am simțit brusc că nu mai conta dacă primeam slujba asta. Ce se întâmpla se întâmpla și gata. Iar partea drăguță când ajungeai în punctul în care nu mai conta dacă pierzi sau câștigi era că nu mai exista niciun fel de presiune pe tine.

— Poate doar vă acordam un minut în speranța că vă veți schimba dispoziția, am zis.

Tipul s-a întors spre mine. Și primul lucru care mi-a atras atenția a fost zâmbetul lui ironic. Dar când am ridicat ochii să-i întâlnesc pe-ai lui și am privit cu atenție pentru prima oară verdele acela ciudat, aproape că mi s-au tăiat picioarele.

Nu se poate.

Pe bune?

Nu și nu.

Nu se poate.

Nepotul lui Kitty e tipul din cabina de probă?

Aș fi vrut să se crape pământul să mă înghită!

Dar în timp ce eu muream de umilință, fără să crâcnesc, bărbatul care acum cincisprezece minute dăduse peste mine adulmecându-mi subsuoara părea complet netulburat.

Merrick mi-a făcut semn să mă așez pe scaunul din fața biroului lui.

— Timpul înseamnă bani. Luați loc.

Oare nu-și amintește de mine? E posibil așa ceva?

După ce fusesem martora schimbului de replici de mai devreme, cu angajatul său, nu mi se părea deloc genul de om care să nu spună tot ce gândește.

Poate că nu a apucat să mă vadă la față prea bine... Reușisem să trântesc ușa la loc destul de repede. Și acolo, oricum, mă văzuse în sutien, iar acum eram complet îmbrăcată.

Ori poate... Era posibil să mă înșel eu, și să nu fie el tipul din magazin? Nu prea-mi venea să cred. Oricât de ușor i-ar fi fost lui să mă ignore, bărbatul ăsta avea o față imposibil de uitat pentru mine – linia sculptată a maxilarelor, pomeții proeminenți, pielea bronzată, fără cusur, buzele pline și genele dese, negre care mărgineau niște ochi verzi, aproape translucizi. Ochi care acum, chiar în clipa asta, mă fixau ca și cum